

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/136/2020
Identifikačné číslo spisu:	8312217053
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8312217053.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W. Q., bytom v S., N. W.Y. XX, zastúpeného JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom v Humennom, Námestie slobody 25, proti žalovanej V. Q., bytom v S., N. W.Y. XX, zastúpenej JUDr. Petrom Nízky, advokátom v Humennom, Námestie slobody 2, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 17C/568/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. októbra 2019 sp. zn. 7Co/68/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je p o v i n ý zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 17C/568/2012-739 zo 14. januára 2019 vysporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán tak, že do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal nehnuteľnosti a to dvojizbový byt na F. ulici súpisné č. XXXX v S., č. bytu XX, vchod č. XX, na X. poschodí, na pozemku parcelného č. XXXX, spolu s podielom 54/2550 na spoločných častiach a zariadeniach domu, spolu s podielom 54/2550 k pozemkom parcelných č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX a č. XXXX, nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX, okres S., obec S., k. ú. S. v hodnote 21.201,49 eur, a pozemok registra „C“ parcelného č. XXX/XXX trvalé trávnaté porasty o výmere 462 m², zapísaný na LV č. XXX, okres S., obec W., k. ú. W. v hodnote 1.465,09 eur. Do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal nehnuteľnosti a to rodinný dom súpisné č. XXXX s príslušenstvom nachádzajúci sa na pozemku parcelného č. XXXX/X, zapísaný na LV č. XXXX, okres S., obec S., k. ú. S. v hodnote 74.011,24 eur, pozemok registra „C“ parcelného č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 500 m² zapísaný na LV č. XXXX, okres S., obec S., k. ú. S. v hodnote 6.210,- eur a pozemok registra „C“ parcelného č. XXXX/X záhrada o výmere 512 m² zapísaný na LV č. XXXX, okres S., obec S., k. ú. S. v hodnote 6.359,04 eur. Žalobcovi uložil povinnosť splatiť dlh Prvej stavebnej sporiteľni zo zmluvy o stavebnom medziúvere č. 0155228907 a

zmluvy o stavebnom úvere č. 0155228106 z 10. októbra 2007, ktorého výška k 15. novembru 2010 bola 8.289,64 eura. Žalovanej uložil povinnosť splatiť dlh Štátnemu fondu rozvoja bývania zo zmluvy o poskytnutí podpory č. XXX/XXX/XXXX z 26. mája 1997, ktorého výška k 15. novembru 2010 bola 9.933,31 eur. Z titulu úplného vyrovnania podielov uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.371,43 eur v lehote troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Výslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Štátu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50% vo vzťahu k žalobcovi aj k žalovanej s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 143, § 148, § 149 odsek 1 a 3 a § 150 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov) a vecne tým, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“) vzniklo uzavretím manželstva 27. júla 1991 a zaniklo na základe rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 17C/147/2010-26 z 15. novembra 2010 s právoplatnosťou k 30. novembru 2010. Predmetom vyporiadania BSM boli nehnuteľné veci a spoločné záväzky, pričom pri ich vyporiadaní súd prvej inštancie vychádzal zo zásady, že podiely oboch manželov sú rovnaké (§ 150 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie po rozsiahlom vykonanom dokazovaní konštatoval, že spornou bola cena vyporiadavaných nehnuteľností, preto v súlade so zhodným návrhom obidvoch strán vo veci nariadil znalecké dokazovanie, na základe ktorého bola stanovená všeobecná hodnota majetku patriaceho do BSM v sume 136.790,- eur. Z dôvodu uplatnených námietok voči vypracovanému znaleckému posudku bol vypracovaný kontrolný znalecký posudok, ktorým bola určená všeobecná hodnota majetku patriaceho do BSM vo výške 109.246,86 eura, preto polovica z tejto sumy predstavuje čiastku 54.623,43 eur, čo je hodnota, v akej by každý z manželov mal nadobudnúť veci patriace do BSM. Pri určení, komu majú byť nehnuteľnosti prikázané do výlučného vlastníctva, vychádzal súd najprv zo zhodných tvrdení strán. Žalobca aj žalovaná navrhli, aby byt s príslušenstvom bol prikázaný do výlučného vlastníctva žalobcu a rodinný dom s príľahlými pozemkami do výlučného vlastníctva žalovanej. Pokiaľ sa jedná o záhradu v záhradkárskej oblasti Poniklec, obidve strany žiadali prikázať nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva druhej strane sporu. Súd prvej inštancie preto pri určení, komu túto nehnuteľnosť prikáže do výlučného vlastníctva, vychádzal z toho, kým bude táto nehnuteľnosť lepšie využitá. Žalovaná uviedla, že túto nehnuteľnosť užíva žalobca, že ju poskytuje aj do užívania svojim priateľom. Žalobca danú skutočnosť nepoprel, preto súd prikázal záhradu do výlučného vlastníctva žalobcu.

3. Pri finančnom vyporiadaní vecí patriacich do BSM súd prvej inštancie vychádzal z hodnoty prikázaných nehnuteľností žalobcovi v hodnote 22.666,58 eura a žalovanej v hodnote 86.580,28 eur, teda výška vyrovnávacieho podielu žalobcovi by predstavovala sumu 31.956,85 eura. Zároveň konštatoval, že v rámci vyporiadania BSM sa vyporiadávajú nielen hnutelné a nehnuteľné veci, ktoré patrili do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva, ale aj všetky pohľadávky a dlhy z tohto spoluvlastníctva vyplývajúce, t. j. všetko čo do spoluvlastníctva patrilo a existovalo v čase jeho zániku. V spore bolo preukázané, že počas trvania manželstva strán im bol poskytnutý Prvou stavebnou sporiteľňou medziúver a úver č. 0155228907 a č. 0155228106, ktorého nesplatená výška k 15. novembru 2010 predstavovala sumu 8.289,64 eura. Tieto úvery po rozvoze manželstva splácal žalobca a vzhľadom na zhodný návrh obidvoch strán súd preto žalobcu zaviazal zostatok dlhu splatiť, ktorú sumu zohľadnil pri určení výšky vyrovnávacieho podielu v prospech žalobcu. Na základe preukázaných listinných dôkazov súd vyčíslil, že za obdobie od novembra 2010 do decembra 2012 v prospech účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX žalobca uhradil finančné prostriedky vo výške 1.307,54 eura a v prospech účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX finančné prostriedky vo výške 1.522,36 eur. Teda na vyrovnávací podiel v prospech žalobcu zohľadnil sumu 3.617,52 eura. Ďalej súd prvej inštancie považoval za preukázané, že počas trvania manželstva bola stranám poskytnutá pôžička zo Štátneho fondu rozvoja bývania č. 702/258/1997, ktorého nesplatená výška k 15. novembru 2010 predstavovala sumu vo výške 9.933,31 eur. Túto pôžičku po rozvoze manželstva splácala žalovaná a vzhľadom na zhodný návrh obidvoch strán, žalovanú preto zaviazal na jej splácanie. Pri určení výšky vyrovnávacieho podielu zohľadnil v prospech žalovanej sumu 4.966,65 eura. Ďalej počas trvania manželstva bola uzatvorená aj zmluva o stavebnom sporení č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v Prvej stavebnej sporiteľni dňa 15. mája 1997 a k 31. decembru 2010 bol konečný stav mínus 559,- eur, pričom zo strany žalovanej bola 13.

decembra 2010 zrealizovaná úhrada vo výške 33,19 eur. K 15. novembru 2010 bol dlh zo zmluvy o stavebnom úvere vo výške 592,19 eur, ktorú sumu súd prvej inštancie pri určení výšky vyrovnávacieho podielu zohľadnil v prospech žalovanej a to vo výške 296,10 eur.

4. V rámci vyporiadania BSM súd prvej inštancie zohľadnil aj finančné prostriedky a vecné plnenia, ktoré boli vynaložené zo samostatného majetku niektorého z manželov. V danej veci považoval za preukázané a to listinnými dôkazmi, výsluchom darkyne (V. H.), že počas trvania manželstva v súvislosti s výstavbou rodinného domu matka žalovanej jej celkom darovala finančné prostriedky vo výške 13.111,60 eura, ktoré boli spotrebované na spoločný majetok strán na účely špecifikované v darovacích zmluvách. Žalovanej tak vznikol nárok na vrátenie hodnoty vynaložených prostriedkov v sume 6.555,80 eura, ktorú finančnú čiastku súd prvej inštancie pri určení výšky vyrovnacieho podielu zohľadnil v prospech žalovanej. K námietkam žalobcu, týkajúcim sa veci nepatrnej hodnoty, ktoré žalobca spochybnil, súd neprihliadal, lebo z predložených dokladov vyplývalo ich zaplatenie žalovanou. Zároveň mal súd za preukázané, že z titulu dedenia v prospech žalobcu počas trvania manželstva boli jeho sestrou poukázané finančné prostriedky vo výške 1.327,76 eura, z ktorej suma 1.239,79 eura bola spotrebovaná na spoločný majetok, preto žalobcovi tak vznikol nárok na vrátenie jednej polovice hodnoty takto vynaložených prostriedkov, čo predstavovalo sumu 619,90 eura, ktorú súd pri určení vyrovnávacieho podielu zohľadnil v prospech žalobcu. Vo zvyšnej časti suma 87,97 eura nebola preukázaná, že by táto bola vložená do spoločného majetku strán sporu.

5. S poukazom na ustanovenie § 150 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1. júla 2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie konštatoval, že bolo povinnosťou strán uviesť skutkové tvrdenia, a s poukazom aj na dodržiavanie zásady kontradiktórnosti a rovnosti strán podotkol, že na predložené dôkazy po vyhlásení rozhodnutia vo veci nebolo možné prihliadať. Zároveň pri určení vyrovnacieho podielu nemohol prihliadať na požiadavky žalobcu, aby boli zohľadnené aj sumy jemu darovaných finančných prostriedkov zo strany jeho rodičov, tiež investovanie jeho vlastných finančných prostriedkov, ktoré nadobudol ešte pred uzavretím manželstva do spoločného majetku, nakoľko v tomto smere zo strany žalobcu nedošlo k uneseniu dôkazného bremena. Napokon žalobca nepreukázal ani výšku finančných prostriedkov ani to, že finančné prostriedky boli vložené do spoločného majetku. Zároveň súd prvej inštancie neprihliadal ani na požiadavku žalovanej, aby súd na vyrovnací podiel započítal finančné prostriedky vyplatené jej z titulu poisťky vo výške 588,82 eura, nakoľko uvedenú skutočnosť nepreukázala. Súd neprihliadal ani na návrh žalovanej, aby na vyrovnací podiel započítal aj sumu 8.151,95 eura z dôvodu, že sa jedná o finančné prostriedky, ktoré žalovaná nepreukázala, že by mali byť vložené na vkladných knižkách ešte pred uzavretím manželstva. Manželstvo strán bolo uzatvorené 27. júla 1991 a žalovaná v priebehu konania predložila doklady vystavené Slovenskou sporiteľnou k 15. júlu 1996 potvrdzujúce, že k uvedenému dátumu mala žalovaná evidované vklady č. 10-606057/8 v hodnote 143.517,50 Sk, č. 10-605057/5 v hodnote 9.967,20 Sk, č. 10-607536-9 v hodnote 72.358,80 Sk, čo celkom predstavovalo sumu 7.496,63 eura. Čo do zvyšku sumy 8.151,95 eura, t. j. 655,32 eur súdu nepreukázala, z čoho táto čiastka mala pozostávať. Uvedenú skutočnosť nepotvrdila ani výpoveď svedkyne (matky žalovanej), preto súd nemohol vychádzať z dokladov preukazujúcich výšku vkladov cca po piatich rokoch trvania manželstva. Zároveň nemohol prihliadať ani na doklad o výbere sumy 163.260,00 Sk (5.419,23 eur) dňa 2. decembra 1998 z účtu názov: Q. V., nakoľko nemal preukázané, o aké finančné prostriedky sa jednalo a kedy boli žalovanou nadobudnuté. Nemohol preto vychádzať iba z predpokladanej sumy, pričom ani túto výšku predpokladanej sumy ku dňu uzatvorenia manželstva nebolo možné žiadnym spôsobom relevantne zistiť. Súd prvej inštancie však považoval za preukázané, že na účte žalobcu č. XXXXXXXXXX/XXXX ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva boli finančné prostriedky vo výške 1.008,57 eura, ktoré patrili do BSM. Na vyrovnací podiel v prospech žalovanej bolo preto potrebné započítať sumu 504,29 eur. Následne z titulu odchodného boli v prospech účtu žalobcu č. XXXXXXXXXX/XXXX pripísané finančné prostriedky vo výške 15.169,22 eur (22. februára 2010), ktoré patrili do masy BSM. Z predložených listinných dôkazov teda súd dospel k záveru, že z uvedeného účtu boli finančné prostriedky vynaložené na spoločný majetok ešte za trvania manželstva, preto nebolo možné pri určení vyrovnacieho podielu na ne prihliadať ako na prostriedky vynaložené v prospech žalobcu. Naopak suma 9.000,- eur, ktorá bola z účtu vybratá v priebehu dvoch dní a žalobca nepreukázal, že bola vložená do

spoločného majetku, bola zohľadnená v prospech žalovanej vo výške 4.500,- eur. Následne súd prvej inštancie ustálil výšku vyrovnacieho podielu tak, že zaviazal žalovanú na vyplatenie vyrovnacieho podielu zaplatiť žalobcovi 19.371,43 eur, keď v prospech žalobcu zohľadnil sumy 3.617,52 eur a 619,90 eur a v prospech žalovanej zohľadnil sumy 4.966,65 eura, 6.555,80 eura, 296,10 eur, 504,29 eur a 4.500,- eur.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ustanovením § 255 ods. 2 CSP a vecne konštatovaním, že každá zo strán bola v spore čiastočne úspešná, preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. O trovách štátu rozhodol v súlade s § 259 CSP tak, že štátu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50% voči obidvom stranám sporu.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 17. októbra 2019 sp. zn. 7Co/68/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v súlade ustanovením § 387 CSP. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

7. Odvolací súd konštatoval správnosť zistenia skutkového stavu, ako aj správneho právneho posúdenia veci. S odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožnil. Na doplnenie uviedol, že subjektívna nespokojnosť žalobcu s hodnotením jednotlivých dôkazov nebola dôvodná. Poukázal na ustanovenie § 191 CSP a povinnosť unesenia dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie s tým, že podotkol, že hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. K spornej otázke hodnoty nehnuteľností, ktoré boli predmetom vyporiadania, bolo vykonané znalecké dokazovanie, z ktorých záverov súd prvej inštancie vychádzal. Z kontrolného znaleckého posudku vypracovaného znalcom J. V. N. č. 6/2014, č. 7/2014 a č. 8/2014, znalec zdôvodnil postup pri určovaní všeobecnej hodnoty nehnuteľností, ktorých hodnota bola stanovená vo výške 109.246,86 eura. Do výlučného vlastníctva žalobcu boli prikázané nehnuteľnosti v hodnote 22.666,58 eura a žalovanej v hodnote 86.580,28 eur. Vychádzajúc zo zásady vyplývajúcej z § 150 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej podiely oboch manželov sú rovnaké, žalobca v porovnaní so žalovanou získal do svojho výlučného vlastníctva nehnuteľný majetok o sumu 31.956,85 eura nižšej hodnoty v porovnaní so sumou 54.623,43 eur tvoriacou polovicu hodnoty všetkých nehnuteľností, ktoré boli predmetom vysporiadania. Okrem sumy 31.956,85 eura žalovanej vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi sumu 3.617,52 eura, tvoriacu polovicu zo sumy 7.235,04 eur súvisiacej so splácaním medziúveru a stavebného úveru výlučne zo strany žalobcu a čiastku 619,90 eura, predstavujúcu polovicu zo sumy 1.239,79 eura, poskytnutej žalobcovi zo strany jeho sestry a spotrebovanej na spoločný majetok strán sporu. Celkom tak žalovaná mala vrátiť žalobcovi čiastku 36.194,27 eur. Na druhej strane žalobcovi vznikla povinnosť uhradiť žalovanej polovicu zo sumy 9.933,31 eur, t. j. čiastku 4.966,65 eura z titulu poskytnutia pôžičky zo strany Štátneho fondu rozvoja bývania splácanej výlučne žalovanou, sumu 296,10 eur predstavujúcej polovicu zo sumy 592,19 eur uhradenou žalovanou z titulu vyrovnania dlhu zo zmluvy o stavebnom sporení, a sumu 6.555,80 eura ako polovicu z finančných prostriedkov určených na výstavbu rodinného domu poskytnutých vo výške 13.111,60 eura darom zo strany matky žalovanej, ako aj sumu 504,29 eur, ktorá tvorila polovicu zo sumy 1.008,57 eura, nachádzajúcej sa na účte žalobcu ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva a sumu 4.500,- eur tvoriacu časť odchodného žalobcu vo výške 9.000,- eur, ktorú žalobca vybral krátko pred rozvodom manželstva, pričom z jeho strany nebolo preukázané investovanie tejto sumy do spoločného bytu. Celkom teda vznikla žalobcovi povinnosť vrátiť žalovanej finančné prostriedky vo výške 16.822,84 eura a po odrátaní tejto sumy od čiastky 36.194,27 eur vznikol nárok žalobcovi na zaplatenie sumy 19.371,43 eur z titulu úplného finančného vyrovnania od žalovanej. Odvolací súd na záver skonštatoval, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom a presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie, jasne a výstižne vysvetlil, ako vyhodnotil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, a z ktorých vychádzal.

Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil právne ustanovením § 396 ods. 1 v spojení s § 262 CSP a § 255 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalovanej v odvolacom konaní.

8. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého

prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Namietal vady konania, ktoré mali za následok porušenie jeho procesných práv a to v konaní pred súdom prvej inštancie, spočívajúce v nepripustení návrhov na vykonanie dôkazov ním navrhnutých, ktoré mohli mať významný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s touto námietkou argumentoval tým, že v spore neboli vyžiadané výpisy z jeho bankového účtu za roky 1992 až 2010, ktorými chcel preukázať, akou výškou žalovaná disponovala ku dňu zániku manželstva, pričom výpis za november 2010 bol súčasťou spisu. Zároveň namietal spôsob vedenia konania na súde prvej inštancie, ktorý vzbudzoval dôvodné pochybnosti o nezáujatosti a nestrannosti súdu. Konajúca sudkyňa podľa jeho názoru opakovane znevažovala jeho vyjadrenia a výslovne uviedla, že nie je znalý veci, preto si má zvoliť právneho zástupcu. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Kress proti Francúzsku, Domo Beheer proti Holandsku, AB proti Slovensku, Frette proti Francúzsku), v zmysle ktorej malo dôjsť v danom prípade k porušeniu princípu rovnosti zbraní. Dovolateľ namietal aj neodôvodnenie postupu súdu pri vyhodnocovaní dôkazov a nepreskúmateľnosť rozhodnutia s poukazom na R 2/2016, ktorú právnu vetu judikátu citoval. Ďalej poukázal na ustanovenia § 207, § 208 ods. 3 a § 209 CSP s tým, že nesúhlasil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý pri stanovení všeobecnej hodnoty nehnuteľností vychádzal zo znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca. Zároveň spochybnil realnosť darovania finančných prostriedkov matkou žalovanej, ktoré považoval za fiktívne, ako aj nesúhlasil so súdmi nižších inštancií, ktoré nepovažovali finančné prostriedky z odchodného vo výške 15.169,22 eur za upotrebené. V závere podotkol, že i napriek tomu, že na tieto vady poukázal v odvolaní, odvolací súd sa s nimi nevysporiadal a v konaní pred odvolacím súdom neboli odstránené. Napokon poukázal na nepodpísanie napádaného rozhodnutia jedným členom odvolacieho senátu, na základe čoho vyslovil pochybnosti o stotožnení sa s potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie. Navrhol zrušiť napádané rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

9. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobca dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP bližšie nešpecifikoval a neuviedol konkrétne, v čom podľa neho spočíva vada nedostatočne vykonaného dokazovania a nepripustenia návrhov na vykonanie dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Poukázala na skutkový stav, týkajúci sa hospodárenia s finančnými prostriedkami po opustení spoločnej domácnosti žalobcom. Bola toho názoru, že súdy nižších inštancií správne zohľadnili všetky opodstatnené návrhy na vykonanie dôkazov, ako aj na ich výsledky prihliadali. Nesúhlasila s existenciou ďalšej vady konania, na ktorú dovolateľ poukázal v súvislosti s pochybnosťami o nezáujatosti a nestrannosti súdu. Podotkla, že práve žalobca bol počas priebehu pojednávania pred súdom prvej inštancie arogantný a mal neštandardný prejav. Napokon nesúhlasila ani s námietkou týkajúcou sa neodôvodnenia postupov súdov pri vyhodnocovaní dôkazov a nepreskúmateľnosti rozhodnutia. V súvislosti s namietaným finančným vysporiadaním z titulu zaniknutého BSM podotkla, že súdom uloženú sumu 19.371,43 eur žalobcovi uhradila 24. februára 2020, preto dovolanie už z morálneho hľadiska nepovažovala za vhodné. Navrhla preto dovolanie zamietnuť.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

11. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa (prvej inštancie), sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie

konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

12. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

13. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

14. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní).

15. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011 a 6Cdo 90/2012). Tento pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

18. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

19. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie z dôvodu nevykonania všetkých navrhnutých dôkazov, porušenie princípu rovnosti zbraní a nepreskúmateľnosť odôvodnenia napádaného rozhodnutia.

20. Z okolností preskúmanej veci dovolací súd zistil, že postupom súdu prvej inštancie, ani následne odvolacím súdom nedošlo k porušeniu procesných práv dovolateľa tým, že súdy nevykonali navrhnutý dôkaz týkajúci sa vyžiadania si výpisov z bankového účtu za obdobie rokov 1992-2010 z dôvodu, že sa nejednalo o relevantné dôkazy, nevyhnutné pre predmet sporu. V danom prípade súd prvej inštancie na pojednávaní konanom 23. augusta 2018 (v spise na č. l. 675) nepripustil vykonanie tohto dôkazu navrhnutého žalobcom s odôvodnením, že spotrebované finančné prostriedky za trvania manželstva strán sporu nie sú predmetom vyporiadania BSM. Výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods. 1 CSP). Nesúhlas dovolateľa s procesným postupom odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), s hodnotením dôkazov, resp. nevykonaním ďalších dôkazov, ktoré neboli relevantné pre opodstatnenosť uplatneného nároku, nemožno považovať za porušenie jeho procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z § 191 CSP znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnom posúdení (§ 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie napokon aj v bode 54 odôvodnenia svojho rozsudku na záver podotkol, že finančné prostriedky dňom pripísania príjmu zo zamestnania sa stali súčasťou BSM strán sporu, pričom žalobca sám tvrdil, že boli následne vynaložené na účely rodiny, teda nie na osobné účely žalovanej.

21. K namietanému pochybeniu v procese obstarávania dôkazov najvyšší súd konštatuje, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Predmetná judikatúra najvyššieho súdu bola a je akceptovaná aj Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020. Na druhej strane ústavný súd napr. v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 332/09 tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších ústavných zákonov (ďalej len „ústavy“). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (oznámenie FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“) totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

22. K takejto interpretácii dospel už aj najvyšší súd v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo 100/2018 alebo 5Cdo 202/2018, v ktorých uviedol, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) tiež (pokiaľ im nevyhovie) rozhodnúť a vo svojom rozhodnutí odôvodniť prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody

zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (5Cdo 107/2019). V preskúmvanej veci sa však o takýto prípad nejedná, preto prípustnosť dovolania z vyššie uvedeného dôvodu nie je v zmysle § 420 písm. f/ CSP daná. Naozaj len pre úplnosť v tejto časti dovolací súd podotýka, že tvrdený dôvod zmätočnosti sa musí v prvom rade úspešne uplatniť v rozhodnutí odvolacieho súdu (ktorá podmienka tu splnená nebola), lebo len vtedy môže prísť k prekonaniu obraznej vstupnej brány k rozhodnutiu súdu prvej inštancie a k prípadnému spochybneniu správnosti postupov aj tohto súdu.

23. Odôvodnenie napádaného rozsudku (odvolacieho súdu) uvedené v bodoch 29 až 34 jeho písomného vyhotovenia v spojení s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie v bodoch 38 až 54 odôvodnenia jeho rozsudku, v celom jeho kontexte spĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

24. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M. Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. (Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

25. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

26. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany (aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný), bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis

proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

27. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

28. Napokon aj v zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

29. K namietanému hodnoteniu výsledkov znaleckého dokazovania v spore nariadeného súdmi, dovolací súd len dodáva, že nie je pravdivé tvrdenie dovolateľa, že súd preferoval závery znaleckého posudku ustanoveného súdom, lebo z obsahu spisu vyplýva, že znalecký posudok č. 119/2003 vypracovaný znalcom J.. Q. K. i kontrolné znalecké posudky č. 6/2014, č. 7/2014 a č. 8/2014 vypracované znalcom J.. V. V., boli vypracované na základe nariadenia znaleckého dokazovania súdmi, pričom kontrolné znalecké posudky zohľadňovali uplatnené námietky strán (v spise na č. l. 193 a 196) voči znaleckému posudku č. 119/2003, vypracovanému znalcom J.. Q. K.. Ani táto namietaná skutočnosť preto nebola z pohľadu preukázania vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP dôvodná.

30. Napokon z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľ i napriek procesnému poučeniu súdom prvej inštancie o práve vzniesť námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi (v spise na č. l. 11), ani v priebehu konania vzhľadom na zmeny zákonných sudcov, realizované v súlade s rozvrhom práce príslušného súdu, opatrením predsedu súdu a pridelením veci inému zákonnému sudcovi prostredníctvom elektronickej podateľne, námietku zaujatosti nevzniesol, preto akékoľvek spochybňovanie nestrannosti súdu nie je opodstatnené. Zároveň dovolací súd preskúmaním obsahu spisu a to zápisníc o pojednávaniach konaných 14. marca 2018, 23. augusta 2018 a 14. januára 2019 nezistil, žeby dovolateľ i napriek opakovanému poučeniu zo strany súdu, namietal nezaujatosť zákonnej sudkyne JUDr. Jany Tomášovej pred začatím pojednávania (akýmkoľvek spôsobom). Len jeho nesúhlas s rozhodnutím súdu vo veci samej, bez uvedenia náležitostí vznesenia námietky v zmysle § 52 v spojení s § 53 CSP, nemožno považovať za relevantné ani pre dovolacie konanie. Napokon ani nepodpísanie písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu jedným z členov jeho senátu, nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z registra súdu a z elektronického podpisu napádaného rozhodnutia členmi odvolacieho senátu 7Co odvolacieho súdu vyplýva, že v súlade s § 394 ods. 2 CSP člen senátu JUDr. Martin Filákovský rozhodnutie nepodpísal pre náhlu prekážku, ktorá bránila vykonať tento úkon, o čom predseda senátu spísal úradný záznam. Nepodpísanie písomne vyhotoveného rozhodnutia však nemožno považovať za nesúhlas člena odvolacieho senátu s výrokovou časťou rozsudku, pokiaľ z jeho odôvodnenia vyplýva, že bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

31. Dovolací súd už len na záver poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané sudy prvej a druhej inštancie ako skutkové sudy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v preskúmvanej veci nezistil.

32. S ohľadom na vyššie uvedené dôvody tak dovolací súd uzatvára, že dovolateľ neopodstatnene namietal porušenie jeho procesných práv, v dôsledku ktorého by malo dôjsť postupom súdov k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, preto dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. c/ CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie prípustné.

33. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP).

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.